

muller. No caso dos matrimonios homosexuais, ambos contraíntes tiñan igual rango e ningún podía ser o amo do outro, senón compartir bens.

Tamén están documentados casos de matrimonios entre mulleres. Dábase xa nas Culturas antigas. Francisca Martín-Cano, no seu traballo sobre as sociedades matriliñais, analiza esta institución, "que se establecía por motivos económicos, non por motivos sexuais ninlésbicos". E conclúe: "Isto patentiza que o matrimonio é unha institución que non necesariamente pode estar orientado ás necesidades sexuais. E que a parella heterosexual non é a única que pode socializar os nenos", xa que estes matrimonios compartían a crianza dos fillos. E o historiador André Burguière, en *Historia de la familia* (Alianza Editorial) engade, "É evidente que estas sociedades [as matriliñais] amosan unha concepción ampla do matrimonio, menos vinculada ás necesidades sexuais dos consortes individuais e máis orientada cara ó funcionamento harmonioso da sociedade na súa totalidade".

Na mitoloxía celta tamén existía a tradición do matrimonio entre mulleres. Non é extraño. Dominik Josef Wölfel, en *Cristo y las religiones de la Tierra* (Editorial Católica) apunta, "Os celtas ofrécenos a proba máis clara de que a península europea antiga tiña unha estrutura matriarcal... A

A IGREXA EN PÉ DE GUERRA

¿Amor falso? ¿Virus?

"Virus" e "moeda falsa" son só dous dos cualificativos empregados pola Conferencia Episcopal española nas últimas semanas para referirse ós matrimonios entre persoas do mesmo sexo e como punta de lanza na súa ofensiva contra as reformas emprendidas polo Goberno de Rodríguez Zapatero para modernizar o Regulamento Civil español. Até o Papa Xoán Paulo II, cando recibiu en audiencia o presidente español, recriminoulle a aprobación deste tipo de matrimonios. A resposta de Zapatero foi que respectaba a opinión da Igrexa pero os seus compromisos co electorado que o levaran á presidencia o obrigaban a proseguir coas súas reformas. Aínda así, Zapatero tivo que escoitar unha nova repromenda da Igrexa católica por boca do arcebispo compostelán, monseñor Julián Barrio Barrio, que na súa homilía do 25 de xullo non puido evitar desafiar o presidente e ó propio rei de España, presente tamén nas celebracións do Apóstolo, que en teoría representa a todos os españois. Desde entón, e coa excepción do cardinal de Sevilla, monseñor Amigo, boa parte da xerarquía eclesial foi emitindo periódicas arengas contra o matrimonio entre persoas do mesmo sexo. Entre os máis vellementes, figura o bispo de Mondoñedo-Ferrol, monseñor Gaia Escalano, que alentou a saída ás rúas dos fieis como protesta contra as reformas. Unha reformas, por outro lado, que non obrigan a nada á Igrexa, xa que o recoñecemento dos matrimonios non mixtos é estritamente civil.

extraordinaria liberdade da muller nos pobos do resto da antiga Europa fala en favor da hipótese de que un estrato matriarcal máis antigo foi recuberto ou influído por un estrato patriarcal máis recente. [Isto] lévanos ó convencemento de que o estrato patriarcal chegou tardiamente do leste, traído quizás polos indoxermanos". Non son poucos os que ven na lei de dereito civil galego do 1995 e baixo a institución da compañía familiar galega unha fórmula para un mundo de amazonas: mulleres reunidas para a explotación de terras que, como todo o articulado da devandita lei, forma parte dese dereito que xorde ó longo dos séculos; unha norma ao que se volve hoxe na medida en que a súa necesidade se fai patente fronte a un dereito que, por ser común, negaba as nosas peculiaridades xurídicas emanadas do mais fondo sentir do pobo.

E é que, fronte ó acoso, homes e mulleres foron regulando as súas relacións homoemocionais ou homoeróticas mediante distintos recursos, incluído o irmandamento, término moi usado na antigüidade que se mantén vivo en certas organizacións comunitarias. A propia Igrexa católica serviu de receptora a numerosos homosexuais, atraídos por dúas razóns: unha, a de que profesando non levantaban sospeitas da súa solteiría; a segunda, precisamente polo "irmandamento", do que o cristianismo se apoderou como

epíteto comunal. Proba deste agocho eclesial é o escándalo (agosto de 2004) do Seminario católico de Sankt Pölten, en Viena. A Conferencia Episcopal austríaca clausurouno tras aparecer nun medio de comunicación as fotografías do vicerreitor do seminario bicando na boca a un dos 36 seminaristas e do reitor coa man na petrina de outro. E ó parecer, nese seminario (onde se encontraron máis de corenta mil imaxes pornográficas nos ordenadores, algunhas de pedofilia e bestialismo), a proporción dos afeccionados á práctica homosexual superaba o cincuenta por cento.

[Non todo é sufrimento]

Por sorte, non todos os cidadáns se encerraron na escuridade dos cárceres dos seus opresores. Moitos souberon responder ó seu desexo homoerótico e converter ese desexo nun pracer e nun motivo de alegría. A listaxe de persoas que desafiaron o dedo acusador das autoridades (cívicas e eclesialísticas, tan unidas ó longo da historia) para vivir o impulso do seu amor é enorme.

O máis recente, revelado a pasado semana, é probablemente unha das mostras máis románticas que aparecemos nos medios de comunicación ultimamente: a unión entre os